

Η αλλαγή του χρόνου, ή έλευση του νέου έτους αποτελούσε ένα, τρόπον τινά, εφελτήριο. Όσο πιο νέος τόσο πιο πολύ, αφού η παιδική ηλικία έχει πολλά ξαδέλφια, όπως την αφέλεια, την αθωότητα αλλά και την σκληρότητα. Ενίοτε και ασφαλώς σε σχέση με το πως μεγαλώνει κανείς, η σκληρότητα αποχωρεί, η αφέλεια παραμένει και η ζωή δυσκολεύει. Για τους περισσότερους ισχύουν τα ανάποδα. Η σκληρότητα ισχυροποιείται, η αφέλεια αποχωρεί και η ζωή προχωρά. Είναι το, σύνηθες, τίμημα της επιτυχίας.

Τέλος πάντων, το αντικείμενο δεν είναι αυτό σήμερα, αλλά το αισιόδοξο που γεννάται με την αλλαγή της χρονιάς. Αρκετά δεισιδαιμονική ως σκέψη, ακόμα περισσότερο ως πρακτική για αυτό και εύκολα συνδυάζεται και με την παιδική ηλικία.

Πόσες χρονιές δεν δώσαμε την υπόσχεση στον εαυτό μας να γίνουμε «καλύτερα παιδιά», να «διαβάζουμε περισσότερο»; Στις μέρες μας το λέμε και restart, ή και reboot. Τότε όμως, υπήρχε πράγματι η πρόθεση.

Συχνά όμως, σκόνταφτε στις αναποδιές, στις δυσκολίες της καθημερινότητας. Δεν γίνεσαι καλύτερο παιδί σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που δεν ανέχεται το διαφορετικό, δεν μπορείς να διαβάζεις περισσότερο δίπλα σε ένα δάσκαλο που δεν είχε τα εχέγγρα να σε οδηγήσει στα φωτεινά μονοπάτια της γνώσης που δεν πίστευε στο λειτουργημά του.

Αργά ή γρήγορα ένωθες και ήσουν απέναντι. Έτσι σύντομα οι υποσχέσεις περνούσαν στη λήθη.

Στην εποχή της νεότητας, η έλευση του νέου έτους και τα συνήθη ευχολόγια, είχαν να κάνουν με την κατάσταση σχεδίων, υλοποίηση επιθυμιών, επίτευξη στόχων. Ανθρώπινο, όμορφο και ενδιαφέρον.

Λίγο αργότερα, καθώς η μεσηλικία χτύπαγε απρόσκλητη την πόρτα σου, το πλήθος των ευχών άρχιζε να επικεντρώνεται γύρω από την λέξη υγεία. Είχε περάσει η εποχή όπου οι απώλειες έρχονταν από ατυχίες ή από νεανικές ορμές, «μηχανάκια» κλπ. Σε αυτή τη φάση οι απώλειες, ισοπέδωναν την ισορροπία της καθ' ημέραν ζωής με καρκίνους, καρδιοπάθειες και άλλα.

Στις μέρες μας πια, με την λαίλαπα των Μνημονίων να σαρώνει το γνωστό μας σύμπαν, κάθε έννοια ευχής και εφελτηρίου με την έλευση του νέου έτους είναι κενή. Ατυχώ και ολωσδιόλου καινή! Αυτό που κυριαρχεί είναι μια βαθιά απογοήτευση, ένας μεγάλος θυμός για ότι συμβαίνει. Κι αν η αίσθηση που αποκομίζω, ότι στην Ελλάδα συντελείται ένα πελώριο πείραμα, είναι σωστή, τότε θα έχει αξία να επιζήσουμε και για να δούμε το αποτέλεσμα.

Μακριά από θεωρίες συνωμοσίας, από σκοτεινά σενάρια και μυστήριες προφητείες, όποιο και να ήταν το έγκλημα αυτού του πληθυσμού, η τιμωρία του είναι βάνανυση και άδικη.

Εντάξει, μπορεί να εξέλεξε για πρωθυπουργό, ένα απολύτως ακατάλληλο πρόσωπο, που δυσκολευόταν στην Ελληνική γλώσσα, στο ποδήλατο, στην αίσθηση του χρόνου και του τόπου, που φορούσε μαύρα κολάν. Προφανώς να παρασύρθηκε από την εκλογολογία του «λεφτά υπάρχουν», όπως ανέχθηκε τον προηγούμενο που κουράστηκε από το πολύ «σεμνά και ταπεινά».

Ναι, έδωσε εξουσία σε «πολιτικούς» που δεν είχαν το μέτρο της μίζας, διότι αν το είχαν δεν θα ήταν φυλακή. Μπορεί να συμμετείχε στο όργιο των διορισμών, της κομματικής πελατείας, στο αντιπαραγωγικό Δημόσιο, να συνέβαλε στο άρρωστο κράτος, να κατάπιε το

δόλωμα μαζί με το αγκίστρι και τη μισινέζα στο θέμα του Χρηματιστηρίου, ή πολύ περισσότερο να χειροκροτούσε με την ολέθρια παγίδα των Ολυμπιακών αγώνων.

Δεν λέω, συνέβησαν πολλά και η πλειοψηφία, απαίδευτη και λιγωμένη καθώς ήταν, με την αξιοπρέπεια της να φυλλορροεί ανάμεσα στον νεοπλουτισμό, το "λάιφστάιλ" και το ισχυρό ευρώ, δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Εκτράπηκε, αλληθώρισε, παραστράτησε, ή ακόμα μόνον αδιαφόρησε. Αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος, το οποίο επιχειρείται τώρα, να διορθωθεί με ένα ακόμα μεγαλύτερο λάθος.

Η Ελλάδα που γνώρισαν όσοι γεννήθηκαν πριν το '60, μεταβάλλεται σε ένα άψυχο, τυποποιημένο, άγονο, εξευρωπαϊσμένο τοπίο, με κατοίκους (ούτε καν πολίτες) υπαλλήλους, έτοιμους να εξυπηρετήσουν τους 18 - 19 εκατομμύρια τουρίστες, που θα έρθουν το '14, που πανηγυρίζουν για τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων, που έχουν αποδεχτεί ότι τους αξίζει να διοικούνται από ένα εκδικητικό, άσπλαχνο τοκογλυφικό, δημοετικό κράτος, που δεν διαμαρτύρονται για τις απίστευτες αυθαιρεσίες μη αιρετών υπουργών, που δέχονται να μετατρέπεται το Σύνταγμα σε ένα παλιόχαρτο.

Με ένα πληθυσμό που έχει σκύψει όσο ποτέ, ενώπιον της απειλής της χρεοκοπίας. Σε μια χώρα, που, επιτέλους, έγινε μια Δυτική Πολιτεία με αντάλλαγμα την Ελληνικότητά της. Την αυθεντικότητά της και γιατί όχι και τη δραχμούλα της. Έτσι με υποκοριστικό. Δηλαδή, την πιο διαλεχτή, την πιο ξεχωριστή της προίκα. Για ποιόν ακριβώς λόγο;

Τέλος πάντων, μέρες που είναι ακούσαμε και το πρωτοχρονιάτικο μήνυμα του πρωθυπουργεύοντος με τα τρία βήματα που θα συμβούν το '14, τα οποία είναι: 1. Έξοδος της Ελλάδας στις αγορές, 2. Αναδιάρθρωση του χρέους, 3. Τέλος στον δανεισμό και στα νέα μνημόνια. Έτσι μας τα είπε μαζί με άλλα λογοτεχνικά, περί "αχνοφαινεται το φως στο βάθος του τούνελ", για "φώτιση και κουράγιο", και για "αποκατάσταση αδικιών".

Μπορεί να γίνει κι έτσι! Μπορεί, σε ένα χρόνο, να έρθει και ο Άγιος Βασίλης. ίσως σε έξι χρόνια να ξαναφτάσουμε στην κόκκινη μηλιά, όπως το 1920, μπορεί να ξαναγίνουμε η χώρα των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, ίσως και να πρωτοστατήσει ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς. Μπορεί βέβαια μέχρι τότε, ο πρωθυπουργεύων, να είναι και πάλι αντιπολίτευση, να έχει περάσει πάλι απέναντι και να μας ξαναπεί ότι *"εγώ το λάθος δεν το υπογράφω"* ή ακόμα ότι

"το φάρμακο σκοτώνει τον ασθενή"

και να έχει σηκώσει και πάλι το αντιμνημονιακό λάβαρο. Στην Ελλάδα ζούμε, δεν πρόκειται να βαρεθούμε ποτέ!

Καλή Χρονιά και Καλή Τύχη.